

**"VISST ÄR
KVINNOR
OLIKA I
CALCUTTA
OCH
LUND"**

"Jag gick sex år på musikhögskolan. Mitt yrke är att tolka och spela Rabindranath Tagores musik. Han var den förste indier som fick nobelpris i litteratur. Det fick han för sina dikter och sånger. Här i Sverige kan jag inte arbeta som tagoresångerska. Men när jag har lärt mig bra svenska kanske jag kan göra något annat. Jag skulle gärna vilja arbeta med barn."

"Jag tror det skulle vara svårare för en svensk kvinna att flytta till Indien. Alla har tagit så väl hand om mig här. Svenskarna är så snälla. Dom förstår att jag kommer från ett annat land och att jag fortfarande har mycket kvar att lära mig."

LUND

Bubu Munshi. Född och uppvuxen i Calcutta, Indien.

I dag gift Eklund. Bosatt i Lund, Sverige. Hon är en av drygt 700 invandrade indiska kvinnor. 32 år, välutbildad, med rötterna i den indiska medelklassen. Gravid i sjunde månaden.

En mun som ofta skrattar. Ögon som ofta gråter. För mörk i huden för att betraktas som vacker i sitt hemland.

■ ■ ■ — Jag skulle kunna gråta här och nu. Inte för något särskilt. Det är bara så naturligt för mig när jag ser något vackert eller när jag pratar om något som gör att jag vill gråta. Men jag vet att svenskarna skulle titta på mig och undra. Dom är inte vana vid tårar till téet på caféet.

Så visst är vi olika. Men den största skillnaden mellan indiska och svenska kvinnor är ändå, att ni har så stort självförtroende. I Indien skulle en kvinna aldrig kunna flytta hemifrån och klara sig själv. Även om traditionen tillät det, skulle hon inte klara av det. Men ni, ni är så säkra på er själva.

Gammal vid 32

— Det finns andra skillnader också. Här i Sverige får jag leva. Men i Indien är en kvinna på 32 år gammal. Hennes liv är nästan slut. Men här får jag fortsätta att leva. Innan jag lämnade Calcutta, var jag

dessutom en ogift kvinna i 30-årsåldern. Och det är illa. Det är mycket viktigt för indiska kvinnor att bli gifta.

Hur kommer det sig att du inte fann någon man? Du är vacker, välutbildad . . .

— Jag vet inte. Det är svårt att träffa män. Min far var dessutom sträng. Mina systrar och jag har inte fått träffa eller tala med män.

Vi brukade sitta och titta ut genom fönstret när vi var flickor. Och om han kom förbi som man tyckte om . . . tja, då fick man väl titta lite extra. Kanske är det en av dina bröders vänner du är kär i. Då kan du få se honom på nära håll.

Hur bär ni er då åt för att träffa en man att gifta er med?

— Det gör vi inte. Det gör mamma och pappa. Åtminstone var det så förr. Min äldsta syster blev bortgift på det sättet. Dom andra har valt själva. — Det hände att främmande människor kom hem till oss för

"I Indien sitter alla kvinnor hemma. Dom sticker och syr och skvallrar. Det kommer jag nog att sakna en vacker dag. Det är viktigt att ha någon att prata med, någon som verkligen förstår dig, som du inte

"Här i Lund sitter jag inte på golvet och äter som vi gör hemma. Och jag har lärt mig att äta med kniv och gaffel i stället för med händerna. Det är så mycket nytt, så mycket som är annorlunda. Till och med mitt hår har förändrats. I Indien har alla kvinnor långt hår. Sen jag kom hit till Sverige har det slitits. Kanske beror det på att jag tvättar det i varmvatten. Hemma har vi bara kallt vatten."

"I Indien sitter alla kvinnor hemma. Dom sticker och syr och skvallrar. Det kommer jag nog att sakna en vacker dag. Det är viktigt att ha någon att prata med, någon som verkligen förstår dig, som du inte behöver förklara för. Jag har en väninna i Helsingborg. Hon är också gravid och vi ringer ofta till varandra."

FOTO: SUSANNE EWERT/Grupp 5

att titta på mig. Granska mig. Men dom sa: "Bubu är mycket kort. Hon duger inte". Eller: "Bubu har för mörk hud". Min hudfärg är för mörk. Mycket mörkare än mina systrars. Och indierna är inte stolta över sin hudfärg. Vitast är vackrast. Man måste vara vacker för att vara eftertraktad.

Så dom kom för att titta på dig, som på ett objekt i ett skyltfönster?

— Javisst, sådant är systemet. Många gånger är det svårt att vara kvinna i Indien. Fast visst börjar det förändras. Calcutta är i dag en stor modern stad med tio miljoner invånare. Dom moderna kvinnorna arbetar. Och dom klipper av sig håret. Det händer till och med att dom slår tillbaka när dom blir slagna av männen!

Du kommer från en barnrik medelklassfamilj i en stad där fattigdomen är stor och orättvisorna många. Hur känns det att leva sida vid sida med fattigdomen?

— Det är svårt att se dom riktigt fattiga. Vi har också haft det svårt, men inte som dom. Tänk på barnen . . .

En gång kom ett litet barn och tiggde av brödet som jag nyss köpt. Jag kunde inte ge honom det. Ger man en gång, kommer dom alltid tillbaka. Och det är så lite man egentligen kan göra för dom.

Har du aldrig varit politisk aktiv?

— Nej, nej. Och mamma har alltid varit glad för att ingen av hennes nio barn varit politiskt engagerad. Hon vet att det händer att folk blir ihjälslagna på gatan för sina åsikters skull.

Berätta om hur det gick till när du träffade Lars!

— Han kom som gäst till vår familj. Adressen hade han fått av en gemensam bekant i Göteborg. Han kom, och eftersom han var vår gäst, fick jag ta hand om honom. Så reste han sin väg, till Bangladesh, men kom tillbaka och vi bestämde oss för att gifta oss.

Vi gifte oss först på indiskt sätt, med en hinduisk präst. Vårt bröllop varade i tre dagar. Lars familj var också med. Alla var mycket glada för min skull. Jag var aldrig rädd för att flytta till Sverige. Inte min familj heller.

När jag stod på båten mellan Köpenhamn och Malmö första gången, kändes allt så fantastiskt. Det var vinter och det fanns snö — allt det som jag drömt om.

Saknar familjen

Men jag saknar familjen ibland. Kanske kan pappa komma hit någon gång och se snön. Men jag tror inte det, det

är för dyrt. Min syster drömer också om att få komma hit. Hon vill sitta i en fåtölj framför en öppen spis och se snön falla utanför . . .

Du säger att du beundrar den svenska kvinna för hennes styrka. Men vad har den indiska kvinnan som vi saknar, som vi kan lära av henne?

Familjekänsla. När jag först kom hit till Sverige blev jag så glad för barnens skull. Allt jag läste visar att ni tar mycket väl hand om barnen. Men så började jag förstå vad som händer runt omkring mig, med skilsmässor och splittrade barn. Det gjorde mig väldigt ledsen. Men å andra sidan är ni svenskar ändå så mjuka. I Indien grälar alltid mannen och kvinnan. Mannen slår hustrun, och båda slår barnen. Jag skulle aldrig kunna slå mitt barn.

Jag är i sjunde månaden nu, och allt känns jättebra. Jag har ingenting att oroa mig för. Mina systrar har varit rädda för förlossningen. Har man inte pengar, får man föda på sjukhus som inte har resurser att ta hand om en. Mina systrar har varit rädda för att antingen dom eller barnen ska dö. Men här i Sverige går allt så lätt. Jag är inte rädd.

Mitt barn kommer att få det bra här.

PIA JARDEMARK/Grupp 5

"Det enda jag visste om Sverige innan jag kom hit var att det är från det landet Björn Borg och Ingrid Bergman kommer. Men när jag kom hit kände jag direkt igen mig. När jag var liten satt jag ofta och tittade i min pappas böcker och tidningar från andra länder. Och så ritade jag. Jag ritade faktiskt hus som såg ut precis som de här."

"Det röda shidurpulvret strör jag i hårbenan och formar till en liten prick i pannan. Det är ett tecken på att jag är gift. Första gången jag får använda shidur är på den första av brölloppets tre dagar. Armrिंगarna bär jag också som ett vigselbevis."